

Đại Gia

Contents

Đại Gia	1
1. Chương 1: Vận Đen Đủi	1
2. Chương 2: Thế Giới Thật Nhỏ Bé	4
3. Chương 3: Hiệp Nghị Ở Chung	8
4. Chương 4: Vây Khốn Linh Hồn Cùng Thế Xác	12
5. Chương 5: Khách Không Mời Mà Đến	14
6. Chương 6: Mộng Xuân	17
7. Chương 7: Không Nhìn Được Bộ Mặt Thật?	20
8. Chương 8: Solomon Chi Ca	22
9. Chương 9: Thiên Sứ Của Chúa	27
10. Chương 10: Tìm Yêu	31
11. Chương 11: Chuyện Cũ Như Khói	35
12. Chương 12: Rời Đi, Trở Về	36
13. Chương 13:	40

Đại Gia

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, gian xảo niên hạ công, đại thúc thụ, HEParing: Đại Hữu x Lí Vân KhaiBiên tập: Tiểu Hi HiHi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-gia>

1. Chương 1: Vận Đen Đủi

Không có chuyện nào làm cho một người đàn ông trưởng thành bị dọa đến hồn vía lên mây ngoài chuyện sau khi say rượu tỉnh lại phát hiện bên cạnh mình nằm là một người đàn ông cũng đang trần truồng. Lí Vân Khai, rất thấu hiểu tâm trạng đó. Bởi vì anh đang gặp phải loại tình huống như vậy.

Ánh mắt anh đã muốn trừng lớn quá hai phần ba diện tích khuôn mặt, người đàn ông bên cạnh vẫn không biến mất như cảnh trong mơ, ngược lại còn dường như thở khò khè đáp lại.

Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

... Không nghĩ ra >_<

Tối hôm qua, người bạn gái cùng anh hẹn hò bảy năm đột nhiên ném xuống một quả bom.

“Em kết hôn với người khác rồi, về sau đừng đi tìm em nữa.”

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của anh, chính là vô cùng nghiêm túc nói với bạn gái: “Tiểu Vũ em nhớ lắm ngày rồi, ngày cá tháng tư đã qua.”

Phản ứng còn lại của đối phương là, rít gào:

“Anh có đầu óc một chút đi, tôi nói tôi không muốn đi theo một người dạy học nghèo như anh nữa, tôi đã tìm được một con rùa vàng. Sau này đừng đi tìm tôi nữa, để tránh cho chồng tôi hiểu lầm!”

Đối phương hoãn lại, nói: “Kỳ thật anh cũng không phải không tốt, chẳng qua con người anh không có dã tâm, không tranh đấu, giống như một ông già, cảm giác khi sống cùng anh thật sự rất bình yên. Chính anh cảm thấy vui vẻ, nhưng em thật sự không thể chịu được loại cuộc sống không có tình cảm mãnh liệt này...”

Vân Khai ngồi ở đối diện sững sờ nhìn miệng bạn gái mà miệng như cá mở ra khép lại, đại não trống rỗng, cả người giống như bị mất linh hồn, máy móc cảm hóa đơn trả tiền, tùy tiện tìm một quán bar ở phụ cận, uống hết ly này đến ly khác, uống rượu gì, vị như thế nào, anh hoàn toàn không biết. Bóng người quanh mình đến rồi lại đi, đi rồi lại quay lại, nói gì làm gì, anh cũng hoàn toàn không biết. Tự nhiên, anh cũng không phát hiện chỗ không bình thường của quán bar này, bên trong tất cả đều là đàn ông.

Sau đó thì sao?

Vân Khai rên rỉ ôm lấy cái đầu sắp nổ của mình, không cần thận tác động đến thân thể, một cơn đau đớn từ chỗ không tiện mở miệng đâm thẳng lên óc, tiếp theo một cổ niêm trừ (chất sệt dính) nóng bỏng chảy ra từ nơi kia. Dự cảm được thứ đó là cái gì, Vân Khai không dám tin, run rẩy đưa tay xuống sờ lên rãnh móng.

Niem trừ màu trắng ngà trộn lẫn với tơ máu đỏ tươi dính trên ngón tay thon dài tinh tế, có vẻ hết sức tục tĩu. Làm một người đàn ông trưởng thành nếu còn không biết đây là cái gì, không bằng anh nhảy lầu chết luôn đi.

Vân Khai quả thực khóc không ra nước mắt, lúc học đại học bạn bè khi đùa giỡn từng nói lúc hai người đàn ông làm tình sẽ dùng đến nơi đó, hóa ra là sự thật, bản thân mình bây giờ còn tự thể nghiệm.

Sa đoạ, sa đoạ, Lí Vân Khai a Lí Vân Khai, một người phụ nữ lại có thể làm cho mày sa đoạ đến mức đi làm tình với đàn ông, chẳng qua là thất tình, hiện tại còn thất thân mà lại còn thất thân cho đàn ông! Mày xong rồi, tương lai như thế nào làm gương tốt cho người khác, như thế nào đối mặt với liệt tổ liệt tông a...

Càng nghĩ càng bi, Vân Khai dứt khoát nằm sấp trên giường gào khóc thật lớn.

“Ồn muốn chết!”

Tiếng khóc ma quỷ đánh thức người nào đó đang say ngủ ở bên cạnh, vẻ mặt bất mãn nhấc mái đầu lộn xộn xoay người xuống giường, không thèm để ý triển lãm thân hình kiện mỹ của hắn, vật cực đại giữa hai chân người kia còn dính nhiều vết máu.

Nơi đó của mình tối hôm qua đã thu nạp cái kia sao? Vân Khai hít sâu một hơi, dựa theo tỉ lệ mà nói chỉ chảy một chút máu thật đúng là gặp may mắn, bằng không sau này chỗ đó của mình chắc chắn sẽ gặp vấn đề.

Không đúng, hiện tại không phải lúc nghĩ đến vấn đề đó!

“Cậu, cậu tối hôm qua...”

Người đàn ông cắt ngang lời nói của Vân Khai, xoay người nhặt quần áo, ném đến trên người Vân Khai.

“Có sức để khóc thì chắc không có vấn đề gì, nhanh đi khỏi đây đi, tôi không có thói quen để khách hàng ở trong nhà.”

“Khách hàng?” Vân Khai có dự cảm không hề tốt.

“Anh bị choáng váng, lúc ở gay bar rất hưng dữ. Chắc chắc, còn la hét với tôi muốn hóa đơn thanh toán nữa. Lại nói, tôi làm sao có thể cho anh hóa đơn thanh toán chứ, trong đó nên viết cái gì?”

Ngũ lôi oanh đỉnh, hiện tại Vân Khai thậm chí tìm cái động cho mình chui vào. Phiêu kỹ, nhưng lại làm người nằm dưới, hơn thế còn chẳng biết xấu hổ muốn hóa đơn, đây là mình sao?

“Oa... Tôi không muốn sống!!”

Lại một tiếng khóc quỷ khiếp thần sầu thế như phá trúc (mạnh như vũ bão) tập kích khắp gian phòng, tất cả chế phẩm thủy tinh trong phòng đều không chịu nổi áp lực mà xuất hiện vết nứt.

Người nào đó trên mặt xếp đầy hắc tuyến. Không viết hóa đơn cũng không cần phải như vậy chứ...

“Anh đừng khóc nữa, tôi đi hỏi ông chủ của chúng tôi thử xem, anh ta chắc biết loại hóa đơn này nên viết như thế nào...”

Lời còn chưa dứt, giày tiếp theo, người đang nằm ở trên giường khóc rống giống như gặp lửa cháy đến nơi, vội vàng mặc quần áo, như một trận gió xoáy biến mất ở cửa, nam nhân trợn mắt há mồm nhìn cửa chính đang mở rộng, một phút đồng hồ, hai phút...

“Oa ha ha ha ha...”

Lúc nam nhân cười đến sắp hít thở không thông, chuông điện thoại đúng lúc vang lên.

“Ha ha... A lô... Ha ha, không có việc gì, đúng... Ha ha... Khách hàng tối hôm qua... Ha ha rất thú vị... Ha ha...”

“... Hần đã trở lại... Phải không... Vậy phiền toái anh giúp em tìm một căn phòng đi, ừ, ở ghép cũng không sao, có nơi để ngủ là được rồi, được, cảm ơn.”

Sau khi buông điện thoại, nam nhân vẻ mặt ngưng trọng, than nhẹ một tiếng, không khí sung sướng vừa rồi giống như chưa từng xuất hiện...

2. Chương 2: Thế Giới Thật Nhỏ Bé

Về đến nhà, Vân Khai lén lút tắm sạch thân thể của mình xong, tất cả quần áo lưu lại dấu vết ngày hôm qua đều bị anh đóng gói ném vào túi rác.

“Tiểu Vân, cả đêm cũng không thấy cậu về, đi đâu vui vẻ vậy?”

Vân Khai xoay người đối mặt với người ở chung đang cười xấu xa, nghĩ nên dùng có gì để tổng cổ đối phương.

“Trọng Sơn, oa...”

“Oa, tiểu tử cậu phung phí của trời a, đây không phải quần áo cậu mặc để đi hẹn hò ngày hôm qua sao, tôi nhớ rõ cũng phải đến trăm tệ, cứ như vậy ném đi sao?” Trọng Sơn hoàn toàn không để ý đến vẻ không bình thường của anh, hô to với cái túi tác giống như phát hiện được đại lục mới vậy.

Vân Khai hồi hận muốn đánh ngất mình luôn, vì cái gì không nhanh chóng tiêu diệt chứng cứ làm hại nhân gian chứ?

“Tôi, tôi rơi vào vũng nước bẩn... Vị thối trên quần áo không giặt sạch được... Cho nên...”

“Chắc chắc, sao lại không cẩn thận như vậy...”

“Đúng rồi, buổi chiều hôm nay tôi phải chuyển ra ngoài.”

“Nhanh như vậy...?”

“Đúng, vốn đang nghĩ đợi lâu một chút, chính là ngày mai người ở mới đã đến rồi, không đến trước tiếp đón cũng không tốt.”

Trọng Sơn nhún nhún vai tiếc nuối nói,

“Còn cậu nữa, chị dâu còn đang ở Mĩ chờ cậu qua kết hôn đấy, cậu cũng đừng làm cho cô ấy nóng nảy.”

Vân Khai trêu chọc nói,

“Đó là ác nhân bức hôn nha.” Đối phương quay lại ném cho anh một cái mặt quỷ.

Cùng ở hai năm tuy không nhìn thấy mặt của bạn gái Trọng Sơn, nhưng cứ nhìn vào số lần gọi điện cách ba ngày một lần của hai người, một tuần một lá thư dài mười trang, là có thể biết hai người yêu nhau cỡ nào... Khó có tình nhân sẽ thành người nhà.

Vân Khai nhớ tới bạn gái yêu nhau bảy năm của mình, tình yêu của hai người sao lại hô phi yên diệt (tan thành tro bụi) chứ... Bạn gái có mối nói cũ, chuyển sang ôm ấp của người khác, mà chính mình cứ nhiên cam chịu chạy lên giường với đàn ông!

Hai mắt Vân Khai bắt đầu ửng đỏ, rất có xu thế chảy nước.

“Thật hâm mộ cậu...”

Vân Khai, mày tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy, chuyện tối hôm qua coi như bụi phấn tự biến mất đi, mày phải tỉnh lại, một lần nữa tìm một tình yêu không thay đổi!

Nước mắt giống như đê bị vỡ, chảy xuống không ngừng. Trọng Sơn phát hiện không thích hợp vội vàng chạy lại an ủi.

“Ai, cậu như thế nào lại...”

“Ngày mai là ngày mừng một tháng năm bắt đầu kì nghỉ dài hạn, đương nhiên đối với lớp sắp tốt nghiệp chúng ta mà nói, cần bản không có liên quan đến nghỉ dài hạn lần này. Nghỉ hai ngày, ngày thứ ba bắt đầu

trở về học phụ đạo.”

“Thầy ơi, sao có thể nhần tâm như vậy chứ!” Dưới bực giảng tiếng kêu than dậy khắp trời đất, oán khí tận trời.

Vân Khai bất đắc dĩ cười, liếc mắt nhìn đám học trò phía dưới, đáng thương đích xác đáng thương, mỗi ngày phải ứng phó với đồng sách vở càng ngày càng nhiều trên bàn cùng bài tập khó nhằn của giáo viên, đến ngay cả thời gian nghỉ duy nhất cũng bị cướp đoạt... Đáng tiếc bản thân cũng không thể giúp được, không thể bảo bộ giáo dục quốc gia hủy bỏ cuộc thi đại học.

“Không trải qua mưa gió sao có thể gặp cầu vồng, các em đừng quên, cuộc thi đại học chỉ còn một tháng bảy ngày nữa.”

Vân Khai không lương tâm bỏ lại một viên đạn cuối cùng, phát tay một cách tao nhã, nhanh nhẹn rời phòng học.

“Tiểu Lí a, người ở cùng đã đến, cậu ta là thân thích của bạn học của tôi, mới mười bảy tuổi, phiền cậu chiếu cố một chút.”

Còn chưa kịp lên lầu đã bị chủ nhà gọi lại, cẩn thận dặn dò một lần. Vân Khai xách theo đồ ăn vừa mua bị chặn lại ở ngay chân cầu thang.

“Mười bảy? Cha mẹ cậu ta đâu, sao lại cho phép cậu ta ra ngoài ở?”

“Không rõ lắm, nghe nói là vì thi đại học, đứa nhỏ kia muốn thay đổi môi trường sống.” Chủ nhà lắc cái đầu to, tỏ vẻ hẳn biết rất ít về chuyện này.

“A, chú yên tâm, tôi sẽ chiếu cố cậu ta.”

Dù sao cũng là giáo viên lớp 12, loại chuyện này Vân Khai cũng từng nghe thấy, giai đoạn trước khi thi đại học cái gì muốn chuyển chỗ ở, muốn làm hộ tịch, muốn ở khách sạn đều có, hướng chỉ là việc muốn ra ngoài thuê một căn phòng nho nhỏ để ở.

Nói ngắn gọn, lại là một thí sinh đáng thương thi đại học, hàng năm thiên quân vạn mã chen chúc nhau trên cái cầu độc mộc này, thủ đoạn mãnh khỏe chồng chất, kẻ khác xem thế là đủ rồi.

Vừa vào cửa, liền thấy thân ảnh cao lớn của một người đang sửa soạn lại đồ dùng, ít nhất cũng phải trên dưới 1m90. Tiểu hài tử ngày nay, cũng không biết ăn thức ăn của nhãn hiệu nào, một đĩa hai đĩa lớn lên giống y như cái cột treo quốc kỳ mỗi sáng thứ hai, Vân Khai nhiều lần nhìn thân cao 1m68 của mình, cực không cam lòng.

“Xin chào, tôi là Lí Vân Khai người ở cùng cậu, có gì cần giúp đỡ không?” Vân Khai bày ra nụ cười lừa gạt cừ non chuyên nghiệp, thân thiết nhiệt tâm hỏi.

“A, cảm ơn, nhưng mà tôi dọn sắp xong rồi.”

Từ lúc thân ảnh cao lớn chậm rãi xoay lại, ý cười trên mặt Vân Khai trong phút chốc bay tới chín tầng mây, cả người giống như đang ở trong hầm băng, cầm đáp lại định luật vạn vật hấp dẫn rơi thẳng xuống mặt đất.

“... Cậu... Cậu... Cậu...”

Anh run lên nửa ngày, vẫn không nói được một câu đầy đủ, sắc mặt tựa như đèn neon hồng trắng vàng xanh thay đổi liên tục.

Người đàn ông trước mặt rõ ràng chính là người cùng anh mây mưa đêm đó.

Đối phương sững sốt một chút, lập tức nhoẻn miệng cười lộ ra hàm răng trắng bóng, đỉnh đặc nói thể giới này thật nhỏ.

Thể giới thật sự quá nhỏ, hiện tại Vân Khai sâu sắc cảm nhận được cái gì là tự làm bậy không thể sống, cái gì là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Từ từ, chủ nhà không phải nói đưa đến một đứa nhỏ mười bảy tuổi sao? Vậy đứa nhỏ kia đâu?

Vân Khai chuyển động cái cổ cứng ngắc, nhìn khắp mọi nơi, thực rõ ràng cả gian phòng chỉ có hai sinh vật biết hô hấp.

“... Người mới dọn đến đâu?”

Anh cầu nguyện dự cảm trong lòng đừng trở thành sự thật.

“Chính là tôi a, bảo tôi Đại Hữu đi.”

“Mười bảy!! Bộ đáng cậu nào giống mười bảy tuổi!”

Ầm một tiếng, thể giới của Vân Khai hoàn toàn sụp đổ, người trước mặt thấy thế nào cũng không hề giống với những thiếu niên hoa quý mình hay tiếp xúc khi đứng trong lớp học, người trước khờ dại hoạt bát, cá tính đường hoàng không hề mất thuần khiết. Người sau thành thực lão luyện, trong lời đời còn mang theo điểm giả dối. Nói hai người là cùng tuổi thì thật sự trăm triệu không thể tin tưởng.

“Tôi đây giống bao nhiêu tuổi?” Đại Hữu rất có hứng thú hỏi.

“Hai mươi bảy, tuyệt đối không thể mười bảy!!”

Vân Khai thét chói tai, thủ vững quan điểm của mình. Một vật thể không xác định bay tới trước mặt, thành công ngăn chặn lời nói kế tiếp của anh. Đây là văn kiện chứng minh thân phận công dân do Bộ Công an của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa chính thức ban hành — chứng minh thư, phía trên ghi rõ ràng rành mạch: Ngày tháng năm sinh: 25/04/1988.

Hai mắt Vân Khai khê đảo, miệng sùi bọt mép, hôn mê...

Mười bảy... Minh cư nhiên dụ dỗ gian dân thiếu nam vị thành niên.

3. Chương 3: Hiệp Nghị Ở Chung

Thầy giáo, danh từ. Thời cổ xưng là phu tử, nhân cách được mọi người tôn kính, người phục vụ tận tụy cho Tổ quốc... Một chức nghiệp thuần khiết cao thượng như vậy... Minh...

“Chiêu hồn rồi, anh còn muốn ở trên mây bao lâu nữa?”

Vân Khai rốt cuộc thức tỉnh khỏi suy nghĩ cực độ chán ghét bản thân, vẻ mặt mờ mịt nhìn Đại Hữu đã không còn kiên nhẫn.

“Hoan nghênh trở lại mặt đất, xin hỏi hiện tại nên đi đâu mới có thể tới được mục tiêu của chúng ta — siêu thị?”

Đại Hữu đứng ở ngã tư đường, nghiêng chặt hai hàm răng trắng đều xinh đẹp. Cậu lấy cớ không quen địa hình, kéo Vân Khai đang ba hồn không thấy sáu phách chạy đến siêu thị mua đồ ăn và vật dụng hằng ngày, ai ngờ hướng dẫn du lịch không có trách nhiệm này, vẫn cứ như đang đi vào cõi thần tiên, đi đến bốn năm con phố cũng không thấy bóng dáng siêu thị, làm cho cậu tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nghĩ ân cần thăm hỏi tổ tông anh ta.

“Quẹo một lần nữa là được, nhưng mà cần phải đến chỗ xa như vậy để mua đồ sao? Dưới lầu khu nhà của chúng ta có một siêu thị, còn thuận tiện rất nhiều...”

“...”

“Cậu đang tức giận cái gì chứ?”

Vân Khai theo đuôi Đại Hữu, giúp đẩy xe hàng của siêu thị, nhìn thấy Đại Hữu dường như đang trút giận ném hết thứ này đến thứ khác vào xe, giống như mấy thứ này không cần trả tiền.

“Tôi nói, cần mua nhiều thứ như vậy sao?” Nhìn thấy hàng hóa sắp chất thành núi, anh vì sự lãng phí của Đại Hữu mà lú lẫm, rất nhiều thứ đều là đồ không cần thiết, đứa nhỏ bây giờ coi tiền dễ kiếm như vậy sao.

“Cái này... Cái này... Còn có cái kia đều không cần thiết, bàn chải đánh răng cậu mua cho cả một gia đình sao, cũng chỉ có một mình cậu dùng; khăn mặt cần thiết phải mua hơn mười cái như vậy sao, cũng không phải mở siêu thị, mua ba cái một cái rửa mặt một cái làm khăn tắm một cái dự phòng là được rồi; bột giặt cậu mua nhiều túi nhỏ như vậy tuyệt không có lợi ích thực tế, bên kia có gói lớn giá lại còn rẻ; hã... Đây là? Cậu mua nhiều đồ ăn vặt như vậy làm gì, thứ này quả thực là thực phẩm rác rưởi, không có dinh dưỡng còn dễ đi ngoài...”

Vân Khai vừa lảm nhảm vừa đặt lại những vật phẩm không cần thiết lên giá, rất nhanh núi nhỏ trong xe bị hụt một khe sâu. Lau mồ hôi trên trán, anh mới phát hiện không biết từ khi nào Đại Hữu đã tìm một vị trí tốt nhất nhìn anh lảng xảng chỗ này chỗ kia, trên mặt còn lộ ra nụ cười giả tạo tối nghĩa, thật sự thiếu đánh lăm cho người ta ngứa tay.

Bình tĩnh, bình tĩnh, mày đã là một người đàn ông trưởng thành, lại là một giáo viên, tâm lý học nói thế nào? Đứa nhỏ 17 tuổi tâm lý là đang ở trong thời kì phản nghịch, cực lực khát vọng chứng tỏ bản thân...

“Buổi tối hôm đó, cảm giác như thế nào?”

Đại Hữu cười xấu xa, không có hảo ý nhìn chằm chằm cái mông rắn chắc bên trong chiếc quần bò của Vân Khai. Vân Khai vẻ mặt mờ mịt.

“Chính là ngày đó a...”

Đại Hữu hảo tâm nhắc nhở, tiến lên từng bước, bàn tay xấu tính đi dọc theo đường cong trên lưng của Vân Khai trượt dần xuống dưới...

Phụt phụt!!

Lý trí thần kinh của Vân Khai thoáng chốc đứt vài cái, đại não xuất hiện hiện tượng chết lâm sàng.

“Tôi là lần đầu tiên ở phía trên, từ biến hiện của tôi, anh có vừa lòng không?”

Đại Hữu được một tác lại muốn tiến một thước, ngón tay mờ ám lưu luyến ở kẽ hở giữa hai mông, khiêu khích như có như không. Đột nhiên trời đất quay cuồng, còn không kịp phản ứng lại, cậu đã bị ngã mạnh trên đất.

“Còn tuổi nhỏ không lo học hành! Nói cho cậu biết, tôi chính là đại diện nhu đạo, không biết bao nhiêu học sinh bắt lương đều bại bởi tay tôi đây! Đừng xem thường!” Có cái có thể nhin có cái không, phần tử bạo lực trong máu của Vân Khai rốt cuộc bị châm ngòi, phát động lực lượng hủy diệt tinh cầu, nắm chặt áo Đại Hữu xách khỏi mặt đất 10cm (không tồi, hấn thân cao 1m68...)

Anh quyết định, tâm lý tiểu tử này đã vượt xa mười bảy tuổi, quyết không thể dùng phương pháp bình thường đối đãi được.

Gân xanh trên mặt Vân Khai bắt đầu nhảy lên, đột nhiên ngân quang trong đầu chợt lóe, một chủ ý tuyệt diệu hình thành: “Được, từ giờ trở đi tôi phải hủy một thân xương cốt nhiễm thói quen bắt lương này của cậu, sau đó lấp ráp lại một lần. Giúp cậu một lần nữa làm người, lãng tử quay đầu.”

“Lão Đại... Nơi này là nơi công cộng...” Đại Hữu nhỏ giọng than thở, bất đắc dĩ nhìn quét qua đám người đang tụ tập xung quanh.

“Hai vị tiên sinh... Cũng không thể ra ngoài giải quyết tranh cãi của các vị được sao.” Một thanh âm nhỏ nhỏ run rẩy chen vào. Thân ảnh cao lớn của quản lý siêu thị ở trong đám người có vẻ nhỏ bé dị thường.

Tiếp theo hai người được hưởng thụ nghi thức tiễn đưa trước nay chưa từng có, toàn bộ bảo vệ siêu thị bước ra khỏi hàng, một đường đưa hai ôn thần bọn họ tới đường cái trước cửa siêu thị.

Mất người trùng trùng, lạnh lạnh càn khôn, Vân Khai xấu hổ vô cùng, lâm vào tình trạng quần bách trước nay chưa từng có. Ngược lại Đại Hữu lại hưng trí bừng bừng, giống như gặp được cái gì mới lạ, không ngừng cùng với bảo vệ bên cạnh nói chuyện. Sau đó, hai người hồi tưởng lại tình trạng lúc đó, đánh giá một trời một vực, Đại Hữu cho rằng đây là bắt đầu cậu đã được cấp lãnh đạo đại ngộ. Vân Khai lại cho rằng đây là nét bút hồng lớn nhất trong cuộc đời của anh.

Đi trên đường cái, Vân Khai cảm thấy nên vì cuộc sống ở chung sau này mà lập một bảng quy định, dùng thủ đoạn cứng nhắc của pháp luật đem con sơn dương lạc đường này quay về đường ngay, sử dụng trọn nghĩa vụ thầy giáo của anh.

“Nếu chúng ta ở cùng một chỗ, cậu nhất định phải tuân theo quy củ của tôi làm việc! Buổi sáng 6 giờ dậy, buổi tối 11 giờ ngủ, đòi trụ, làm giao thức đêm cấm sạch, không cho phép hút thuốc uống rượu lừa đảo, không cho phép lãng phí tài nguyên quốc gia, không cho phép ham ăn biếng làm, không cho phép tùy tiện dẫn người về nhà, không cho phép đi làm công việc đặc biệt của cậu...”

“Cái gì là công việc đặc biệt?” Cục cưng tò mò đặt câu hỏi.

“... Chính là... Chính là...” Máu trong cơ thể Vân Khai phi thẳng lên đỉnh đầu, nói quanh co nửa ngày vẫn không nói được nguyên do.

“A! Anh nghĩ rằng tôi là...” Đại Hữu bình tĩnh đại ngộ.

“Quên đi... Dù sao đêm đó cũng thật mất hồn.”

“Không cho phép nhắc lại chuyện buổi tối hôm đó!!”

Vân Khai hốt hển.

Đại Hữu có vẻ tiểu nhân đắc chí, vội tiến thêm một bước đàm phán: “Trao đổi như vậy, anh nên cho tôi ưu đãi gì đây?”

“Không phải cậu muốn tham gia thi đại học sao, tôi có thể giúp cậu ôn tập.”

Đại Hữu do do dự dự, suy đi tính lại, mới gật đầu đáp ứng: “Thành giao.”

“Vì chúc mừng hiệp nghị đạt thành, chúng ta...”

Đại Hữu dưới ánh mắt nghiêm khắc của Vân Khai chỉ có thể tự biết điều dừng lại, chuyển đề tài.

“... Mua một tờ sổ sổ phúc lợi đi! Có thể làm việc thiện lại có thể thử vận khí, nhất cử lưỡng tiện.”

Vân Khai tựa hồ không quá đồng ý, nhưng cũng chỉ bĩu môi không nói gì.

Vì thế hai người chen vào cửa ở đầu trạm.

“Điền số gì được?”

“Anh sinh nhật ngày nào?”

“Ngày 30 tháng 6 năm 75.”

“Như vậy đi, số cơ bản 08 04 25 07 05 06 số đặc biệt 30.”

“Cậu thật đúng là quen thuộc nha.” Vân Khai nói móc, đối với một đứa nhỏ 17 tuổi, cậu ta cũng biết quá nhiều đi, làm tình, uống rượu, ở trọ, làm thêm. Thật không biết cha mẹ cậu ta giáo dục như thế nào. Hay chính là bởi vì cảm thấy cậu ta không còn thuốc nào cứu được, nên cha mẹ cậu ta mới đuổi cậu ta ra khỏi nhà?

Cửa đầu trạm chính là một cột đèn giao thông, trong quá trình chờ nhân viên phục vụ đưa dây số vào máy tính, Đại Hữu cảm thấy chán chết liền quan sát dòng xe cộ đông như nước.

Đèn đỏ, một chiếc BMWs màu đen dừng lại, chủ xe vì muốn thông khí nên quay cửa kính xe xuống, Đại Hữu đột nhiên mặt xám như tro tàn, hai mắt đăm đăm, nhìn chăm chăm người ngồi ở bên trong, thân thể hơi hơi run rẩy, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Trần định, bộ dáng hiện tại của mày hẳn tuyệt đối không nhận ra, không phải nói quên đi quá khứ làm lại từ đầu sao, quên hẳn quên hẳn, hẳn hẳn bản không biết mình, mình cũng không quen hẳn, đúng, chúng ta chính là người xa lạ.

“Cậu làm sao vậy?” Vân Khai bất an hỏi, theo tầm mắt của cậu nhìn vào trong xe.

Ngồi trong xe là một người đàn ông trẻ tuổi, đại khái hai ba mươi tuổi, từ góc độ của Vân Khai chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của anh ta. Đường nét sâu sắc, môi hơi mỏng, cái mũi cao thẳng, đôi mắt đào hoa dài nhỏ, tản ra khí thế lợi hại. Mặt của nam nhân chuyển hướng thần nhiên nhìn lướt qua bên này, thân thể Đại Hữu bỗng cứng đờ lại.

Đèn đỏ chuyển xanh, nam nhân quay đầu lại, cửa kính xe lạnh lùng khép lại. BMWs màu đen phóng vụt đi.

“Bộ dáng tôi như thế nào?”

Vân Khai nhìn không thấy biểu tình trên mặt cậu.

“Thực bình thường a.”

Câu này chính là một lời nói vô cùng chân thật, diện mạo của Đại Hữu thuộc loại hình lẫn vào trong đám đông thì không tìm được, ngũ quan đoan chính, tứ chi đầy đủ, hết, trên không đến mức khuynh đảo chúng sinh, dưới không đến mức ô nhiễm bộ mặt thành phố. Bình thường bình thường.

“Phải không...”

Cảm giác nặng nề trong không khí tựa hồ giảm bớt một chút. Thân thể Đại Hữu cũng khôi phục thái độ bình thường.

“... Chúng ta về nhà đi.”

4. Chương 4: Vây Khốn Linh Hồn Cùng Thể Xác

Sau lần cùng đi siêu thị, tinh thần Đại Hữu sa sút một buổi tối, nhưng ngày thứ hai lại khôi phục thái độ hi hi ha ha như bình thường. Điều này làm cho Vân Khai không khỏi hoài nghi, Đại Hữu ngày ấy có phải do mình đoán nhầm không, giác quan thứ sáu của anh nói cho anh trên người thiếu niên mười bảy tuổi này

cất giấu tổn thương rất lớn. Mà loại tổn thương này cũng không phải người khác có khả năng bình phục...

Cuộc sống ở chung cơ bản làm cho Vân Khai hài lòng, Đại Hữu rất tuân thủ hiệp nghị giữa bọn họ, cũng là một học sinh vô cùng thông minh. Nhưng có một chút tương đối làm cho Vân Khai đau đầu...

Thì đó là cậu ta luôn quấy nhiễu tình dục anh.

“... Cậu dừng tay lại cho tôi, a...”

Cả người Vân Khai bị đặt ở trên mặt bàn, sách vở rơi đầy trên đất, anh cố gắng duy trì lý trí muốn hung hăng cho Đại Hữu một cái giáo huấn, nhưng bất đắc dĩ nửa người dưới đang ở trong tay Đại Hữu, đầu dây thần kinh truyền đến khoái cảm mãnh liệt làm cho anh chỉ có thể vô lực thở dốc.

“Không cần.”

A a... Tại sao có thể như vậy, vừa rồi còn đang chính chính quy quy học phụ đạo... Vì sao...

“Cậu... Cậu... Dừng tay... A, còn phải học phụ đạo...”

“Tôi tự biết.”

“Gạt người... A... Tần... A... Thủy vương thống nhất đất nước... Là năm nào?”

Vân Khai liều mạng muốn dẫn rời đi lực chú ý của đối phương, nhưng Đại Hữu lại không theo ý anh, dứt khoát dùng môi che cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của anh lại. Tay trái không hài lòng với việc phải chạm đến đặc thù nam tính qua lớp quần bò, cậu chậm rãi kéo khóa quần, lấy ra bảo bối của Vân Khai, đưa bốn hai quả cầu nhỏ phía dưới. Tay phải lặng lẽ lén vào khe hở giữa hai cánh mông, ngón tay nhẹ nhàng cắm vào tiểu huyết đang nhắm chặt.

“Kính coong kính coong!”

Tiếng chuông cửa đúng lúc cứ vọt hậu đình sắp rơi vào tay giặc của Vân Khai. Đại Hữu tiếc nuối rời khỏi thân thể của Vân Khai.

Vân Khai từ trong cơn kích tình tỉnh táo lại, phát hiện quần tính cả quần lót không biết khi nào đã rơi xuống đất, hai chân mở thật to làm nơi riêng tư bại lộ rõ dưới ban ngày, dương vật dựng thẳng đứng, phía trước không ngừng chảy ra quỳnh tương, tiểu huyết bị khuếch trương đầy đủ theo nhịp thở dốc cứ mở ra khép lại, một bộ tư thái thính người đi vào.

Mặc kệ người gõ cửa là ai, Vân Khai đều quyết định viết tên của hắn lên bài vị trường sinh ngày đêm cung

phụng. Đối với việc bản thân sa vào trong đó anh cảm thấy vô cùng xấu hổ, giống như gió xoáy vọt về phòng của mình, khóa cửa.

Bắt đầu từ ngày ở chung, Đại Hữu chỉ cần có cơ hội sẽ làm ra hành vi tương tự như quấy nhiễu tình dục với mình. Vừa mới bắt đầu là sờ sờ mặt, sờ qua bên người rồi sờ đến mông của mình, tiến tới phát triển nụ hôn trộm thành một nụ hôn nồng nhiệt đúng chuẩn vô cùng nóng bỏng, hiện tại thiếu chút nữa liền...

Nói ra cũng làm cho người ta khó có thể tin, thiếu niên mười bảy tuổi dâm loạn đại thúc đã đến tuổi ba mươi?

Bản thân mình làm sao vậy... Vì sao không kháng cự, lại còn giống như thói quen? Chẳng những không chán ghét, ngược lại còn đỏ mặt tim đập, thậm chí dục tiên dục tử? Chẳng lẽ là bởi vì quan hệ thân thể lúc trước?

Có nói thể nào thì đối phương cũng là nam tính a, cho dù nguyên nhân là do đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới cho nên đối với dục vọng không thể kháng cự, nhưng cũng nên có hạn độ... Đối với đàn ông động dục...

Vân Khai xấu hổ nhìn nửa người dưới đang sinh lực dồi dào, nhận mệnh đưa tay cầm bắt đầu mạnh mẽ ma sát.

“Cậu đồ con rùa này.”

5. Chương 5: Khách Không Mời Mà Đến

“Đến làm gì!”

Đại Hữu bị phá chuyện tốt, tức giận la hét với vị khách ngoài cửa.

“... Xem ra cuộc sống ở chung của cậu cũng rất dễ chịu.”

Đối phương xấu xa liếc mắt về cái lều trại đang đội lên giữa hai chân Đại Hữu.

Đại Hữu cũng không phủ nhận, bỏ lại khách, thông thả đi vào WC.

“Thời điểm cuối cùng lại nhảy ra cái đồ phá đám như anh, anh tự tiện đi. Tôi vào WC giải quyết một chút.”

Vị khách cũng không khó chịu, chấp tay sau mông đi thăm phòng khách. Nhìn thấy sách vở rơi rụng trên

đất, lắc đầu bắt đầu giúp thu dọn.

Hồi lâu, cửa phòng mở ra một cái khe, Vân Khai lén lút chuồn ra, nhìn thấy thân ảnh xa lạ trong phòng khách liền hoảng sợ.

“Xin chào, tôi là Ngụy Nguyên, Đại Hữu nhận được chiếu cố của anh.”

Đối phương tao nhã hành lễ, khi nào thì anh được nhận loại lễ ngộ này, Vân Khai vội vàng thi lễ lại. Cảm giác với Ngụy Nguyên càng ngày càng tốt.

“Lần trước để cho anh gặp phải loại chuyện không thoải mái ở trong quán của tôi, thật sự ngại quá.”

“Lần trước? Trong quán?”

Vân Khai không hiểu.

“Đúng, tôi là ông chủ của quán bar kia. May mắn Đại Hữu giúp anh giải vây, bằng không anh sớm bị đám người kia ăn kiên mật tĩnh. Nhưng hình như anh vẫn bị ăn nhĩ...”

Vân Khai nhớ tới ngày điên loạn đảo phong đó, đại não lập tức sung huyết.

“Lần sau đến gay bar uống rượu, nhớ rõ mang theo bạn nam. Tôi cam đoan sẽ không để loại chuyện này phát sinh nữa. Đúng rồi, đây là hóa đơn anh muốn. Thật là có thú, tôi mở quán nhiều năm như vậy, uống rượu muốn hóa đơn anh là người đầu tiên.”

Vân Khai cầm hóa đơn có điểm mờ昧, sự tình như thế nào lại chênh lệch lớn so với suy nghĩ của mình vậy, không phải mình phiêu Đại Hữu sao?

“Công việc của Đại Hữu là...”

“Cậu ta là chủ của nửa quán bar, tôi còn có sản nghiệp khác, bình thường chỗ đó đều là cậu ta quản lý.”

Ngụy Nguyên tươi cười làm cho Vân Khai có điểm choáng váng đầu,

Nghĩ sai rồi, tất cả đều là hiểu lầm... Từ từ, nếu nói như vậy... Vậy mình chẳng phải là... Bên một mối lớn nhất sao? Chỉ là uống rượu, vô duyên vô cớ đã bị người thương... Vậy coi như không tính là dụ dỗ gian dân trẻ chưa thành niên...

“Các anh đang nói cái gì vậy.”

“Chuyện xảy ra ngày đó.”

Đại Hữu sáng tỏ nhưn một bên mày, đặt mông ngồi lên sofa, ma trảo liền chộp lên cái mông của Vân Khai. Vân Khai giống như bị lửa thiêu đến vội lắc mình tránh thoát, hung tợn nhìn chăm chăm Đại Hữu.

Ngụy Nguyên hưng trí bừng bừng quan sát một màn này, khoe miệng cong lên một đường cung.

“Cách mạng chưa thành công a...”

“Tôi sẽ cố gắng.”

Hắn cùng Đại Hữu nhìn nhau cười.

“Tôi hôm nay đến có cái này cho cậu. Đây là túi hồ sơ của cậu, còn có bệnh án.”

Đại Hữu gật đầu nhận lấy.

“Hắn vận dụng một lượng lớn nhân lực cùng vật lực truy tìm chỗ ở của cậu, tôi đã muốn xóa hết bản ghi chép ở bệnh viện, để ngừa vạn nhất, cậu cũng nên thu dọn hết những thứ cần thu dọn đi, Đại Hữu.”

“Tôi sẽ. Anh Ngụy.” Đại Hữu cúi đầu thật sâu về phía Ngụy Nguyên, đưa hắn ra khỏi cửa.

“Như vậy, thi đại học cố lên.”

“Đại Hữu nhờ anh.”

Một câu cuối cùng là nói với Vân Khai, ngữ khí cầu xin làm cho Vân Khai không thể cự tuyệt.

“Tôi sẽ cố hết sức.”

“Tốt lắm, người đi rồi. Chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi đi.”

Đại môn vừa mới đóng, Đại Hữu lập tức biểu hiện bản sắc màu lang. Thân thể liền dấn về phía Vân Khai. Vân Khai nghiêng vai một cái, ném cậu xuống đất. Hùng hổ nói.

“Tiểu tử, chuyện quá khứ coi như không có phát sinh, từ hôm nay trở đi, bảo trì khoảng cách bán kính 1m cho tôi. Bắt đầu từ ngày mai, lượng ôn tập tăng gấp đôi!!”

6. Chương 6: Mộng Xuân

Thời gian như thoi đưa, ngày thi đại học càng ngày càng tới gần.

“Thầy Lí, anh xem học sinh ban các anh đi, đi học mà đọc cái sách gì!!”

Một tập manhua ném mạnh trên bàn làm việc, Vân Khai ngạc nhiên ngẩng đầu từ trong đồng vở bài tập.

“Đã sắp thi đại học rồi, còn không biết nặng nhẹ như vậy.”

Vân Khai gạt đầu hưởng ứng, tùy tiện mở một tờ, sấm nổ trên đầu! Bộp một tiếng, anh chặt vật khẹp trang sách lại xanh cả mặt.

“Thầy Phương... Anh có, có mở ra xem không...”

“Không có, làm sao vậy, thầy Lí.”

“Không, không có gì, thầy, thầy Phương, học sinh này đi học mà đọc manhua thật là vấn đề nghiêm trọng.”

“Đúng vậy, chúng ta hẳn là phải tổ chức một đội xung kích nhỏ, mỗi ngày kiểm tra bọn họ...”

Trời biết, Vân Khai căn bản không nghe thấy hẳn đang nói cái gì, trong đầu không ngừng nghĩ về hình ảnh thoáng nhìn vừa rồi. Đó là hai người đàn ông đang trần trụi ôm nhau, trong đó chỗ đó của một người cắn chặt côn thịt của người kia...

Vân Khai từng có kinh nghiệm thực chiến đương nhiên biết đó là đang làm gì...

May mắn, thầy Phương không mở ra xem... Học sinh nữ thời này sao lại đọc loại manhua này...

Sau khi tan tầm, văn phòng chỉ còn lại một mình Vân Khai, anh nơm nớp lo sợ một lần nữa mở quyển manhua kia ra.

Nhân vật chính cùng nam diễn viên trong manhua có màu sắc trái ngược, bộ vị trọng điểm lộ rõ trong bức tranh. Nhân vật chính hai tay bị trói chặt, phiến tình ngã trên giường, biểu tình vừa thống khổ vừa sung sướng, nói với người kia, nhanh cắm vào đây, em yêu anh, em chỉ muốn anh cắm vào em, chỉ có anh...

Mặt Vân Khai đỏ gần như muốn chảy máu.

Nếu một người đàn ông có thể vứt bỏ tôn nghiêm thân phục dưới thân một người đàn ông khác, vi phạm cấu tạo sinh lý hướng hẳn cầu hoan, đó đơn thuần chỉ bởi vì dục vọng, hay là bởi vì yêu?

Chính mình cũng không phải đồng tính luyến ái, điểm ấy Vân Khai khẳng định chắc chắn. Hiện tại anh đối mặt với những người đàn ông khác vẫn không có hứng thú. Nhưng bản thân lại không cách nào kháng cự được cảm giác kích thích mà Đại Hữu mang tới...

Đại Hữu thì sao? Cậu ta là đồng tính luyến ái đúng chuẩn, đối với mình đang say rượu ra tay, đối với mình ở chung quá nhiều tình dục, là vì cái gì?

Tính hay là yêu?

Hoặc là nhân tính mà yêu?

Nếu có yêu, anh nên làm cái gì bây giờ?

Nếu chỉ có tính, anh lại nên làm thế nào cho phải?

Đối với Đại Hữu, sức chống cự của anh càng ngày càng nhỏ, một phương diện là bởi vì kỹ thuật của cậu ta cao siêu, về phương diện khác thì sao? Yêu sao?

Vân Khai bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ.

Kim đồng hồ chỉ số 10, Vân Khai kéo thân thể mệt mỏi cùng linh hồn mê hoặc về nhà.

“Đã trở lại, muộn như vậy, ăn cơm chiều chưa?”

“Đồng nghiệp mời, ăn rồi.”

Đại Hữu đứng ở cửa, nhìn cậu ta buột tạp dề giống một người vợ hiền lành.

Trong lòng Vân Khai rung động, hình ảnh trong manhua tựa hồ lại chớp lên trước mắt anh. Anh không dám nhìn thẳng mặt Đại Hữu, giống như chạy nạn phi về phòng.

Trong nháy mắt khi đóng cửa, biểu tình cô đơn của Đại Hữu khắc thật sâu vào trong đầu anh.

Mình vì cái gì phải cảm thấy áy náy a...

Vân Khai miên man suy nghĩ, rồi cuộc tiến vào mộng đẹp.

“A... A... Mạnh một chút...”

Người trên giường kêu rên không biết xấu hổ, hai chân cuộn chặt lấy thắt lưng nam nhân không thả, phần eo không ngừng lay động khát cầu có thể có được càng nhiều. Hung khí thật lớn, ở mật huyết phía sau của hắn, không ngừng đâm sâu liên tục, chảy ra tinh dịch đậm đặc.

Nam nhân động thân một cái làm cho hắn kêu sợ hãi liên tục.

“... Là như thế này sao?”

“Không... A... Còn... Không đủ... Sâu, nữa...”

Người trên giường hiển nhiên chưa thấy đủ, đem chân của mình nâng lên thật cao, hai tay ra sức banh hai cánh hông của mình ra, làm cho tính khí của nam nhân đâm thật sâu vào.

Một loạt động tác, làm cho nội bích nóng rực co rút lại, nam nhân kêu rên một tiếng.

“A... Anh cái đồ tiểu yêu tinh này, tôi không thao chết anh không được...”

Vân Khai rốt cuộc thấy rõ mặt nam nhân.

Đại Hữu?

Vậy người kia?

... Chính mình...!!!!!!!

A!!!!!!!!!!

Vân Khai nhảy dựng từ trên giường, mồ hôi lạnh tuôn rơi.

Mộng... Rất chân thật...

...

Quần lót ướt hết.

Phát loại mộng xuân này...

7. Chương 7: Không Nhìn Được Bộ Mặt Thật?

Vân Khai lại đứng bên cạnh máy giặt tiêu hủy chứng cứ mộng xuân tối hôm qua, ngẩn ngơ.

Chuông điện thoại vang lên, Vân Khai chấm dứt suy tưởng cầm lấy ống nghe.

“A lô...”

“Thật tốt quá, anh còn ở nhà. Tôi đã quên lấy hồ sơ, hôm nay phải nộp!”

Đầu kia điện thoại là Đại Hữu.

“Thứ quan trọng như vậy như thế nào có thể quên lấy, thứ đó để ở chỗ nào?”

“Ngăn thứ hai trên giá sách của tôi.”

“Được, tôi chờ sẽ đưa đến trường cậu, cậu đi học trước đi.”

“Ừ, tạm biệt.”

Buông điện thoại, Vân Khai vội vàng đi vào phòng Đại Hữu. Người này, hôm nay là ngày đăng kí thi đại học, lại còn bất cẩn như vậy.

Vân Khai rốt cuộc tìm được hồ sơ, đang muốn rời đi, một túi da trâu hấp dẫn ánh mắt của anh. Nhớ rõ đó là Ngụy tiên sinh đưa cho cậu ta, hình như là bệnh án.

Ma xui quỷ khiến, anh mở túi ra.

Danh tính trên bệnh án anh biết, nhưng trên ảnh chụp chính là một người thiếu niên.

Nếu lấy Đại Hữu là ruồi bọ so sánh, vậy thiếu niên trên ảnh chụp kia là phượng hoàng không thể nghi ngờ. Không một từ nào có thể hình dung đến vẻ đẹp của cậu ta.

Dung nhan khuynh đảo chúng sinh.

Cậu ta có quan hệ gì với Đại Hữu, vì sao danh tính thậm chí ngày sinh của hai người đều giống nhau chứ?

Trong túi bệnh án rơi ra một tấm phiếu của bệnh viện, Vân Khai xoay người nhặt lên.

Phẫu thuật thẩm mỹ?!!!

Trên đời nào có người phẫu thuật cho mình xấu đi!!!!

Vân Khai khiếp sợ thật lâu không nói nên lời.

Bí mật của Đại Hữu càng ngày càng nhiều.

Thời gian cũng không còn mấy, chính mình cũng sắp muộn, Vân Khai bước nhanh xuống lầu tính toán gọi một xe taxi.

“Lí tiên sinh.” Vân Khai quay đầu lại, là Ngụy Nguyên.

“Thật tình cờ, sắp đến muộn rồi, có cần tôi đưa anh đi một đoạn đường không.” Ngụy Nguyên lộ đầu ra từ trong xe, tươi cười vẫn tao nhã như vậy. Vân Khai cầu còn không được, nói cho hắn chuyện mang hồ sơ đến cho Đại Hữu.

“Tôi đưa anh đến trường học, rồi sẽ giúp anh đưa qua cho Đại Hữu, anh đi mau kéo trễ.”

Vân Khai cảm động đến rơi nước mắt, ngồi ở vị trí phó lái, bởi vì không quá quen thuộc với Ngụy Nguyên nên nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ có thể vừa nhìn cảnh vật đang khuất dần bên ngoài cửa sổ xe, vừa sửa sang lại những tin tức có quan hệ với Đại Hữu.

Đại Hữu vì sao phải phẫu thuật thẩm mỹ, là có liên quan tới người đang tìm cậu ta khắp nơi sao. Anh ta là ai, anh ta và Đại Hữu có quan hệ gì?

Vân Khai cảm thấy hiểu biết của mình với Đại Hữu thật sự hữu hạn, anh quay đầu nhìn Ngụy Nguyên, người đàn ông này, biết tất cả của Đại Hữu. Nghĩ lại nghĩ trong lòng Vân Khai rầu rĩ giống như bị cái gì đó lấp kín.

“Anh muốn nói cái gì?”

Vân Khai tránh đi tầm mắt của Ngụy Nguyên.

“Không...”

“Đại Hữu là người đàn ông tốt. Đối với người yêu cậu ta sẽ không giấu giếm chuyện gì.”

Ngụy Nguyên nhìn thấu lòng người, Vân Khai có loại cảm giác này, nhưng tôi không phải người yêu của cậu ta a... Là người đối với tình ái...

“Tới rồi.”

Còn có ba phút nữa là muộn, không có thời gian nghỉ nhiều, Vân Khai nói tiếng cảm ơn sau đó bỏ chạy vào cổng trường, tất cả phiền não vừa rồi bị ném lên chín tầng mây.

8. Chương 8: Solomon Chi Ca

[Cầu em đặt anh ở trong lòng như ẩn ký, mang ở trên cánh tay em như con dấu; bởi vì tình yêu giống như kiên cường đến chết, ghen ghét giống như tàn nhẫn của âm phủ; ánh sáng phát ra, là ánh sáng của ngọn lửa, là lửa cháy của Chúa Jesus. Tình yêu, nước không thể dập tắt, lũ lụt cũng không thể bao phủ; nếu có người lấy tất cả tài bảo trong nhà muốn đổi lấy tình yêu, chắc chắn sẽ bị coi rẻ.]

— Solomon chi ca.

“Chúa ơi, cầu người làm cho con vượt qua cuộc thi đi...”

“Cậu chính là vì nguyên nhân này, mà mua một giá chữ thập đặc biệt lớn này sao.”

Vân Khai nhìn cái giá chữ thập chiếm một phần ba mặt tường phòng khách, lắc đầu thở dài.

Cái tên bệnh cấp tính này được anh chạy chữa cuối cùng đã được mở mang kiến thức rồi.

“Phong kiến mê tín.”

“Người ngu không biết có thượng đế.” Sắc mặt Đại Hữu rất giống dáng vóc của một tín đồ tiêu tụy.

Gần như toàn bộ mười giới cậu ta đều phạm vào. Vân Khai âm thầm chửi bới.

Chuông báo tử vong kêu vang, sau ngày hôm nay chính là ngày đầu tiên của cuộc thi đại học, trường học ngừng tất cả hoạt động, thả cho học sinh về nhà chờ chết, chứng minh lâm sàng, một người khi tinh thần

căng thẳng đến cực điểm thì tư tưởng hành vi sẽ cực đoan hóa. Đại Hữu chính là kiểu mẫu, cả ngày thần kinh căng thẳng, từ không diễn ý, không biết từ đâu mua được một giá chữ thập cao đến hai mét treo ở trên tường, bản thân thì ngồi phía trước cái bàn, vừa cầu nguyện, vừa ôn tập. Hành vi tương tự quấy nhiễu tình dục cũng chấm dứt, đứng đắn giống một quân tử không biết nhân gian khói lửa.

Dặn dò một tiếng, liền vì tên thí sinh thi đại học đáng thương này đi ra phố mua đồ ăn.

“Vân Khai?”

“Tiểu Vũ?”

Trong siêu thị, Vân Khai lại ngẫu nhiên gặp lại bạn gái trước. Tiểu Vũ trên người mặc Chanel, ngón trỏ tay phải đeo một chiếc nhẫn kim cương. Trong lòng Vân Khai cảm thấy chua xót.

“Khí sắc của em không tồi.”

Vân Khai mỉm cười che dấu mất mát trong lòng. Điều hòa siêu thị thổi đến làm anh có chút lạnh.

“Chồng em đối với em tốt lắm.” Tiểu Vũ vội vàng nói.

“Thật tốt quá.” Vân Khai phóng tâm vỗ vỗ đầu vai Tiểu Vũ. Tiểu Vũ trầm mặc hồi lâu, đột nhiên ngừng đầu kéo tay Vân Khai.

“Đi uống tách cà phê với em được không?”

Vân Khai sửng sốt một chút, gật đầu đáp ứng.

Không phải nói đừng có liên hệ gì với cô ấy sao? Đàn bà thật sự là một động vật khó có thể nắm bắt.

Vân Khai vẫn giống như trước kia, cà phê thêm đường thêm sữa rồi đưa cho Tiểu Vũ. Tiểu Vũ hai tay tiếp nhận. Hai người cùng nhau im lặng.

Vân Khai trước đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Mấy ngày trước anh nhìn thấy ở shop Tinh Phẩm có cái túi xách mà trước kia em tìm, bà chủ nói không lâu sau còn nhập hàng...”

“Anh vì sao còn đối với em tốt như vậy.” Tiểu Vũ thốt ra một câu, Vân Khai không biết trả lời thế nào.

“Em làm tổn thương anh.”

Trầm mặc.

“Kỳ thật chồng em đối với em không tốt.” Tiểu Vũ nói tiếp.

“Không ai đối đãi với em giống như anh. Lúc ở cùng anh, luôn cảm thấy được bình thản, chờ đến lúc em phát hiện loại bình thản này chính là yêu, nằm ở bên người đã là một người đàn ông khác.”

“Em thắng được tiền tài, lại thua hạnh phúc.”

Vân Khai muốn nói gì đó an ủi Tiểu Vũ, bên cạnh đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, tiếp theo là tiếng cái bàn bị hất tung. Vân Khai nhìn về bên đó. Không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền bị dọa nhảy dựng.

Ngụy Nguyên còn có một người đàn ông xa lạ, hai người mắt đỏ như gà chọi, hết sức căng thẳng. Cái bàn bị ném đi lung lay ở bên cạnh, ai thán cho vận mệnh đen đủi của nó.

“Đó không phải là Ngụy Nguyên và Mục Hạo Thiên sao?” Tiểu Vũ ngạc nhiên nói.

“Em quen bọn họ?”

“Anh luôn không xem tin tức tài chính và kinh tế, bọn họ một người là đại gia đứng hàng 49, một người là hàng 16 trên thế giới.”

Gì, hóa ra địa vị của Ngụy Nguyên lại lớn như vậy!

Vân Khai còn đang ở trong khiếp sợ, nắm tay của Ngụy Nguyên đã bay thẳng đến mặt Mục Hạo Thiên.

Hóa ra người khiêm tốn tao nhã khi đánh nhau cũng thật hung tàn, Vân Khai cho ra kết luận, đàn ông khắp thiên hạ phương thức bạo lực đều là giống nhau.

Hiện tại không phải lúc để cảm thán, mau mau ngăn bọn họ lại.

Vân Khai bước nhanh về phía trước, tách hai người đang dính chặt vào nhau ra.

“Dừng tay, có việc gì thì cùng nhau nói là được rồi.”

“Vân Khai?”

Ngụy Nguyên thở hổn hển, lau khô máu tươi bên khóe miệng, kinh ngạc nói. Mục Hạo Thiên khí thế dào dạt, vung nắm tay muốn xông lên, lại bị Vân Khai chặn lại, hắn chỉ có thể hướng về phía Ngụy Nguyên rống giận.

“Tôi biết cậu ta phẫu thuật thẩm mỹ, còn biết cậu hủy ghi chép của bệnh viện.”

“Vậy thì sao, cậu ta sẽ không gặp lại cậu.”

Ánh mắt Ngụy Nguyên tràn ngập khinh thường. Vân Khai nghe được đối thoại của bọn họ liền chấn động, phẫu thuật thẩm mỹ? Ghi chép của bệnh viện? Không phải đang nói Đại Hữu sao? Vậy người đàn ông này là người Đại Hữu trốn tránh?

Vân Khai cẩn thận quan sát vẻ ngoài của Mục Hạo Thiên, cảm thấy nhìn rất quen mắt... Là ở chỗ nào?

“Như thế nào sẽ không, người cậu ta yêu chỉ có tôi! Là cậu mang giấu cậu ta đi.”

“Thúi lắm! Hiện tại người cậu ta yêu chính là người này!”

Ngụy Nguyên đẩy Vân Khai lên trước mặt Mục Hạo Thiên.

Như thế nào lại đổ lên người tôi...

Vân Khai ngạc nhiên.

“Đừng cho là tôi sẽ tin.” Mục Hạo Thiên cười khinh miệt.

“Đó là chuyện của cậu, thần thông quảng đại như cậu một việc nhỏ ấy hắn là tra ra được thôi.”

Ngụy Nguyên cũng không nhiều lời, kéo theo Vân Khai muốn rời đi.

“Đứng lại, anh muốn bao nhiêu tiền mới rời khỏi cậu ta?”

Vân Khai chỉ chỉ mình, không rõ đại gia đứng thứ 16 thế giới vì sao vô duyên vô cớ cho anh tiền.

“Một trăm vạn hay là hai trăm vạn?”

Mục Hạo Thiên bắt đầu lôi quyển chi phiếu ra.

“Các anh đập nát rất nhiều thứ.”

Vân Khai trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt.

Mục Hạo Thiên đang muốn phát tác, khóe mắt lại nhìn thấy ở trong góc phản chiếu tia sáng của một khối màu trắng, là camera. Hắn nhếch miệng, sửa sang lại quần áo, không cam lòng nhanh chóng bỏ đi.

“Là phóng viên, chúng ta đi.”

Cứ như vậy, Vân Khai và Tiểu Vũ bỗng nhiên được đi xe với Ngụy Nguyên. Tiểu Vũ tiếp xúc gần gũi với đại gia trăm vạn, rất là khẩn trương.

“Vị tiểu thư này là ai?”

Ngụy Nguyên qua gương chiếu hậu nhìn thấy phản ứng của Tiểu Vũ, có chút buồn cười.

“Cô ấy là bạn của tôi, Tô Vũ.”

“Bạn gái trước?” Trong lời nói của Ngụy Nguyên mang theo ý thử.

Vân Khai gật đầu, mặt Tiểu Vũ nhất thời trắng xanh.

“Vân Khai, tôi nói chính là sự thật.”

“A?”

“Cậu ấy yêu anh là sự thật. Đương sự nói sẽ tốt hơn, nhưng tình hình hôm nay anh cũng thấy.”

“Cậu ấy lựa chọn anh.”

Trước khi xuống xe, Ngụy Nguyên nói, ý vị thâm trường nhìn lướt qua Tiểu Vũ.

“Người chính là như vậy, có trong tay không biết quý trọng, đến khi mất đi rồi mới thấy hối hận. Mục Hạo Thiên chính là một ví dụ.”

Vân Khai nhìn theo Ngụy Nguyên đi xa. Tiểu Vũ kéo kéo ống tay áo của anh, Vân Khai cúi đầu, mơ hồ nhìn thấy hốc mắt Tiểu Vũ hàm chứa nước mắt.

“Chúng ta còn có thể sao...” Tiểu Vũ nhỏ giọng nói, giống hỏi cũng giống như lẩm bẩm.

“... Em có thể ly hôn. Anh hiện tại... Có người yêu sao?”

Không biết vì sao, nhớ tới khuôn mặt góc gạnh của Đại Hữu. Khóe miệng không tự giác hình thành đường cong.

“Chậm a...”

Chú ý tới ý cười dịu dàng của Vân Khai, Tiểu Vũ thở dài, nước mắt rơi xuống.

“Xin lỗi, anh không chú ý nghe...” Vân Khai luống cuống tay chân, lôi từ trong túi ra chiếc khăn tay. Tiểu Vũ lắc đầu cự tuyệt.

“Vừa rồi lúc anh nghĩ đến người ấy, biểu tình rất ngọt ngào, giống như người đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt.”

Vân Khai sững lại, giống như bị sấm sét đánh trúng một cái.

“Vào lúc em buông tay trong một giây kia, người yêu của em không còn thuộc về em nữa... Em phải đi, anh cũng... Về nhà đi.”

Tiểu Vũ xoay người rời đi, không hề quay đầu lại.

Vân Khai vẫn đứng ở tại chỗ tự hỏi.

Mình

Thương cậu ta?

9. Chương 9: Thiên Sứ Của Chúa

Phiền não không phải bản tính của Vân Khai, không yêu thương thì sao, yêu thương thì thế nào? Thế giới vẫn cứ chuyển động, cơm vẫn cứ ăn, phòng vẫn cứ ở, cuộc sống ở chung cũng cứ thế duy trì, Đại Hữu vẫn quấy nhiễu tình dục như cũ, cuộc thi vào trường cao đẳng vẫn cứ đến... Nhân tố không xác định vẫn cứ tồn tại.

Cậu ta cũng... yêu mình sao?

Tuy rằng Ngụy Nguyên năm lần bảy lượt ám chỉ hoặc chỉ rõ, xu hướng tình yêu của Đại Hữu. Nhưng song phương chỉ có trao đổi thân thể, không có thổ lộ tình yêu, lời nói của người bên ngoài cũng chỉ để tham khảo thôi. Hơn nữa, Mục Hạo Thiên là một vấn đề lớn, Vân Khai rốt cuộc nhớ lại là ở chỗ nào gặp qua khuôn mặt của hắn. Lúc hai người mua xổ số, ở ven đường gặp qua hắn. Lúc ấy mặt Đại Hữu trắng bệch, bởi vậy có thể thấy được lực ảnh hưởng của Mục Hạo Thiên.

Vết thương quá khứ vẫn còn, cuộc sống mới sẽ không thể chân chính bắt đầu.

Vân Khai không nghĩ trở thành công cụ trốn tránh quá khứ của Đại Hữu.

Tôn chỉ của anh là, chuyện của bản thân thì bản thân giải quyết.

Thí sinh thi đại học rất vất vả, người xung quanh thí sinh cũng rất vất vả, hai mí mắt của Vân Khai liên tục đánh vào nhau, Đại Hữu vẫn như cũ không có ý định nghỉ ngơi, ôm sách vở định làm giấy giữa cuối cùng.

Mẹ ơi, ngày mai sẽ thi đại học, nhớ rõ mình lúc trước cũng không cố gắng như vậy a...

“Đừng học nữa, đi ngủ sớm một chút. Ngày mai mới có tinh thần.” Vân Khai tiếp tục khuyên bảo lần thứ n, Đại Hữu rốt cuộc nghe vào đầu, lưu luyến buông sách vở.

“Được...”

Cậu uể oải đáp lại, giương hai con mắt gấu mèo, như u hồn đi về phòng, chỉ chốc lát lại bay ra.

“Em quên cầu nguyện với Chúa.”

Về mặt cậu hoảng sợ, sợ một đêm qua đi, thượng đế sẽ vứt bỏ con sơn dương đáng thương là cậu đây.

Vân Khai lắc đầu.

Chúng sợ hãi trước khi thi a!

Nửa đêm, Vân Khai gặp ác mộng, ngực giống như bị tảng đá lớn đè lên, khó có thể hô hấp. Tay chân cũng không duỗi ra được. Rất là khó chịu, anh rên rỉ một tiếng, lông mi run run, không tình nguyện mở mắt ra.

Có cái gì đặt trên người anh, đại não hỗn loạn của Vân Khai lập tức thanh tỉnh, sợ tới mức hồn bay phách

lạc.

“Đây, đây là...”

Chính mình toàn thân trần trụi, hai tay bị trói quặt ra sau lưng, đùi và cẳng chân bị gấp lại buộc vào nhau, dây thừng hằn sâu lên da thịt non mịn của anh, cả người giống như một con ếch trên bàn giải phẫu, mà đầu sở gây nên tất cả, đúng là Đại Hữu đang ngồi bên trên bụng anh.

“Đại Hữu cậu, cậu làm cái gì mà trói tôi lại thế này.”

“Em không ngủ được.”

Đại Hữu cũng toàn thân trần trụi, nửa người dưới dựng thẳng đến dọa người.

Muốn làm gì? Nhìn biểu hiện rõ ràng như thế, người qua đường đều biết.

“Không ngủ được cũng không cần phải trói tôi lại như thế này.”

Loại phương thức cầu hoan này rất dọa người đấy.

Tính khí của Đại Hữu phát ra nhiệt độ cao cơ hồ tổn thương Vân Khai.

Hình như còn đang không ngừng to ra? Vân Khai không dám nhúc nhích, sợ kích động thú tính của Đại Hữu.

“Ngày mai phải thi đại học, em không ngủ được, em sợ...”

“Cậu thả lỏng, trở về phòng không nghĩ đến cái gì cả.” Hiện tại Vân Khai thậm chí lừa Đại Hữu về phòng.

“Em đã uống vài viên an thần... Vẫn không ngủ được.”

“Vậy thế này đi, cậu buông ra, chúng ta sẽ tán gẫu đến sáng.” Vân Khai đề bạt chính sách ai bình.

“Không cần, em muốn làm tình với anh, làm tình là có thể đi vào giấc ngủ.”

Mẹ nó! Hữu lý nói không thông.

“Cậu bình tĩnh một chút, cậu ngày mai còn có cuộc thi, không nên lãng phí tinh lực.”

“Oa... Em muốn làm oa oa...” Đại Hữu giống một đứa trẻ khóc lóc ầm ĩ, Vân Khai cảm thấy choáng váng.

Đây là một loại biểu hiện khác của chứng sợ hãi trước khi thi sao?

Đại Hữu càng nháo càng hăng, càng khóc càng thê thảm, cả người mềm nhũn đòi sống đòi chết.

Cứ tiếp tục như vậy, hàng xóm tám phần nghĩ đã phát sinh bạo lực gia đình.

Vân Khai tâm phiền ý loạn, khê cần môi quyết định, dù sao cũng đã làm một lần, làm thêm một lần nữa cũng không có gì. Coi như vì nhân dân phục vụ đi.

“Được rồi, nhưng mà chỉ có thể một lần.”

Được đáp ứng, cuối cùng Đại Hữu dừng lại tiếng khóc chói tai, xoay người, lấy ra một lọ gel trơn bôi đầy phân thân, ngay cả tiền diễn cũng không làm, tách hai cánh móng của Vân Khai, nhắm thẳng mật huyết trực tiếp cắm vào.

Mũi nhọn nóng rực bắt đầu tiến vào, Vân Khai đau đến mặt trắng bệch, phát ra kháng nghị, Đại Hữu bỏ mặc, cho nên anh chỉ có thể trơ mắt nhìn phân thân của Đại Hữu chậm rãi đẩy mạnh vào thân thể mình, hoàn toàn chôn vào trong mật huyết phía sau.

Máu đỏ tươi chảy ra từ giữa mật huyết, miêu tả một hình ảnh tục tĩu.

“A...”

“Em muốn động.” Đại Hữu giống như mô tơ bắt đầu mãnh liệt va chạm. Vân Khai cảm thấy như trời đất quay cuồng, nội tạng tựa hồ sắp bị đâm ra ngoài.

“... Nơi đó của anh chặt quá... Thiên sứ của em... An bài của Chúa... Ban cho em dừng khí...”

“A!... Ừm...”

Mặt trời lên cao Vân Khai mới tỉnh dậy, cúi đầu nhìn thấy bộ dáng thê thảm của mình.

Đùi, bụng đầy dấu vết tinh dịch khô dính, trên người ngoài dấu vết bị trói rõ ràng, còn có nhiều điểm hôn ngân loang lổ kéo dài đến tận mật huyết.

Nhìn thấy màu hồng ghê người lưu lại trên giường. Kẻ khác không biết còn liên tưởng đến lạc hồng trong đêm động phòng hoa chúc của phụ nữ.

Ga giường không thể dùng lại...

Vân Khai mặt đỏ tai hồng.

Gian nan di chuyển thân thể, đi đến phòng khách, phát hiện bữa sáng đã an an ổn ổn đặt trên bàn, phía dưới đặt một tờ giấy.

[Em yêu anh.]

Trong lòng Vân Khai gợn lên một đợt sóng thật lớn, dần dần đi đến phòng tắm, ngón tay đâm vào tiểu huyết lấy ra những thứ tối hôm qua Đại Hữu bắn vào.

Cậu ta nói yêu mình...

Nhảy nhót? Hạnh phúc?

Vì sao cảm thấy cả người như đang bay trên mây?

Dục vọng muốn được Đại Hữu xỏ xuyên bỗng xông ra.

10. Chương 10: Tìm Yêu

[Ban đêm anh nằm trên giường, tìm kiếm người yêu trong lòng anh; anh tìm kiếm người ấy, lại không tìm thấy. Anh nói, anh phải đứng lên, du hành trong thành phố; ở trên phố xá, ở chỗ rộng lớn, tìm kiếm người yêu trong lòng anh. Anh tìm kiếm người ấy, lại không tìm thấy. Người tuần tra trong thành gặp anh, anh hỏi bọn họ: các anh có thấy người yêu trong lòng tôi không? Anh vừa tạm biệt bọn họ, liền gặp người yêu trong lòng anh. Anh giữ chặt người ấy, không để cho người ấy đi, dẫn người ấy vào trong nhà anh, ôm người ấy vào trong lòng anh.]

— Solomon chỉ ca.

“Kỹ thuật của cậu ta rất tốt chứ gì, đều là do tôi dạy dỗ, lần đầu tiên của cậu ta cũng là cho tôi.”

Cuộc thi đại học diễn ra đến ngày cuối cùng, nhưng Vân Khai không rõ hiện tại vì sao anh phải ngồi ở chỗ này, nghe vị chính nhân quân tử này cười lạnh nói những lời tục tĩu đó.

Lúc này, anh hẳn là đang ở nhà, chuẩn bị bữa tối phong phú chờ Đại Hữu trở về cũng nhau chúc mừng cuộc thi vào trường cao đẳng kết thúc. Cũng muốn nói với cậu ta anh có thể thích cậu, ít nhất cũng thích cảm giác làm tình với cậu, sau đó hai người cùng nhau nghiên cứu thảo luận vấn đề kỳ thị xã hội mà tương lai sẽ gặp phải.

“Anh làm thế nào mà dụ dỗ được cậu ta? Dùng phía trước hay là phía sau?”

Ánh mắt Mục Hạo Thiên tràn đầy chán ghét và khinh miệt.

Nếu nơi này không phải chỗ công cộng, chỉ sợ bản thân mình đã trở thành một bộ phận của nền xi măng rồi.

Vân Khai tự mình trêu chọc. Dùng tay nghịch tách cà phê.

Bản thân mình cùng quán cà phê này thật sự có duyên, lúc trước ở trong này gặp Tiểu Vũ, lại ở đây chia tay, lúc rời khỏi nơi này lại gặp Đại Hữu, cùng cậu lên giường, sau đó không lâu cũng ở nơi này thấy Ngụy Nguyên đánh nhau, thấy rõ khuôn mặt thật của Mục Hạo Thiên. Hiện tại lại ở đây đơn phương hội đàm.

“Anh đừng nghĩ đến việc cậu ta sẽ ở với anh cả đời, cảm giác mới mẻ duy trì không được bao lâu, anh cần bản không có cách nào khác thỏa mãn cậu ta. Rất nhanh, cậu ta sẽ trở lại bên cạnh tôi.” Phát hiện Vân Khai bình thản, Mục Hạo Thiên tức giận nâng giọng.

Không nghĩ tiếp tục nghe anh ta nói nữa, kỳ thật Mục Hạo Thiên cũng là một người đàn ông đáng thương, Vân Khai có loại cảm giác thương xót. Dù không biết tiền căn hậu quả, nhưng việc Mục Hạo Thiên làm tổn thương Đại Hữu là có thật.

“Thật là một người đàn ông đáng thương, anh chỉ có thể dùng cái này duy trì tín niệm của anh sao?”

Vân Khai nhớ tới lời nói của Tiểu Vũ, hạ bút thành văn: “Vào phút giây anh buông tay ra kia, người yêu của anh không còn thuộc về anh nữa.”

“Đúng rồi, Đại Hữu có nói với tôi, lần đầu tiên phía trước của cậu ta là của tôi. Nói đến vấn đề thỏa mãn, tin tưởng việc ép khô cậu ta, bản lĩnh nhỏ như vậy tôi cũng có.”

Dứt lời liền trả tiền tiêu sái rồi đi,

Sau này nghĩ lại, anh vì sự lớn mật cùng vô liêm sỉ của bản thân mà xấu hổ vô cùng.

Rời khỏi quán cà phê, anh đột nhiên rất muốn gặp Đại Hữu, nghĩ đến muốn điên, vì thế dứt khoát không về nhà, mang theo giỏ thức ăn đứng chờ ngoài trường thi. Tiếng chuông dồn dập tuyên bố mười hai năm gian khổ học tập rốt cuộc đã chấm dứt, từng lớp học sinh đều tràn ra cổng chính. Người đông nghìn nghịt,

có khuôn mặt mang nụ cười, có lỗ chĩa rơi lệ, có khuôn mặt không hề thay đổi, có chẳng hề để ý... Nhưng không thấy Đại Hữu. Vân Khai bắt đầu lo lắng.

Cậu ta sẽ có biểu tình gì? Làm bài như thế nào, nhìn thấy mình lại có phản ứng gì?

Các vấn đề liên tiếp xoay quanh trong đầu Vân Khai,

Chờ không kịp, anh vội đẩy đám người ra tìm kiếm bóng dáng quen thuộc,

Không có, không có.

Không phải, không phải.

Vân Khai gấp đến độ cả khuôn mặt đều đỏ bừng, rất muốn hướng về phía biển người mờ mịt lớn tiếng hỏi một câu.

Đại Hữu ở nơi nào...

“Vân Khai!”

Người đang quơ quơ cánh tay ở trước mặt có phải ảo ảnh không?

Vân Khai dụi dụi mắt.

“Đại Hữu...”

“Oa, em xem xem hôm nay được cái gì, dưa chuột, cua bể, gà...”

Đại Hữu hưng phấn lục lợi giỏ thức ăn, nước miếng tràn ra.

Rung động khó hiểu tràn ngập.

Vân Khai kiễng chân, tựa vào bên tai cậu, nhỏ giọng nói.

“Đại Hữu, anh thích em...”

Biểu tình ngơ ngác của Đại Hữu, khó gặp nha.

Đột nhiên cậu dắt Vân Khai chạy như điên, bảy bước tám bước đi vào công viên nhỏ ở phụ cận, Vân Khai chạy theo thở dốc không ngừng, còn không rõ sao lại thế này, người đã bị cậu ấn lên thân cây.

“Cậu làm sao vậy?”

“Ai bảo anh đi nói câu đáng yêu như vậy... Em vui mừng đến sắp hôn mê.”

Đại Hữu khẩn cấp giật quần của Vân Khai, nâng một chân lên, trực tiếp xông vào. Chờ Vân Khai lấy lại tinh thần, cậu đã đang tiến hành vận động pít tông.

“... Cậu... Hồn đản, nhớ đâu... Để cho người ta nhìn thấy thì làm sao hả!”

“Không có người đến đâu, nơi này rất hẻo lánh, thích hợp nhất cho việc đánh dã chiến...”

“Cậu...”

Tình cảm mãnh liệt qua đi.

“Muốn nghe chuyện xưa của em không?”

“Về nhà trước đã.” Vân Khai đề nghị, muối trong đám cây cối thật sự làm cho anh phiền lòng.

Đại Hữu đồng ý, đang muốn rút phân thân ở trong mật huyết ra lại bị Vân Khai ngăn lại.

“Thứ bên trong chảy ra sẽ dơ quần. Cậu có mang giấy ăn hoặc khăn tay không?”

Đại Hữu tìm kiếm xung quanh, thấy giỏ thức ăn đặt ở bên cạnh, trước mắt sáng ngời. Lôi từ bên trong ra một quả dưa chuột, cắt lấy một phần năm. Vân Khai hồ nghi quan sát hành động của cậu.

“Rốt cuộc có hay không hả?”

“Cái này so với ngón tay tốt hơn.”

Nói xong, đồng thời lúc cậu rút phân thân ra liền đút dưa chuột đã cắt bỏ vào.

Mật huyết truyền đến khoái cảm cùng loại với trêu sáo làm cho Vân Khai hít sâu một hơi.

“Cậu hồn đản!”

“Gel trơn thượng đẳng không nên lãng phí.”

Đại Hữu cọt nhả đối mặt với tức giận của Vân Khai. Xoay người khiêng Vân Khai đã tỉnh bì lực tẩn lên vai, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, cất bước đi về phía trước.

“Về nhà trao đổi nha...”

11. Chương 11: Chuyện Cũ Như Khói

Sau khi về nhà, Đại Hữu nhìn không chớp mắt đi thẳng đến giường, coi Vân Khai như hàng hóa mà ném lên trên, tách hai chân của anh ra, lôi quả dưa chuột ra, tận dụng chỗ dịch còn sót lại lúc hoan ái trong rừng cây, bắt đầu hiệp tiếp theo.

Hành vi lấn lộn trên giường rốt cuộc chấm dứt, hai người vẫn duy trì tư thế kết hợp. Tay chân dây dưa cùng một chỗ.

Toàn thân Vân Khai mềm nhũn, ngay cả một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, ghé vào lòng ngực dày rộng của Đại Hữu, im lặng nghe nhịp tim bình thản của cậu.

Đại Hữu khê khàng hôn lên mái tóc của Vân Khai, tay dịu dàng mát xa phần eo bủn rủn của Vân Khai. Nửa người dưới cảm thụ được ấm áp trong cơ thể Vân Khai.

“Cậu còn thích anh ta không?” Vân Khai rầu rĩ hỏi.

“Không, em và anh ta, nên nói từ chỗ nào đây?” Đại Hữu tự hỏi một chút.

“Trong nhà của em có ba người, em là con trai độc nhất. Năm ấy em mười ba tuổi, trong một đêm khuya, em trùng hợp gặp được anh rể họ và chị họ làm tình, nhưng mà thứ hấp dẫn em không phải thân thể nữ tính, mà là tính khí ra vào của đàn ông, từ lúc đó em đã biết mình không giống người thường. Năm mười bốn tuổi em vào gay bar lần đầu tiên, may mắn quen được anh Ngụy, anh ấy giới thiệu Mục Hạo Thiên cho em. Chúng em nhất kiến chung tình, vì anh ta, em cùng người nhà ngả bài, cha em tức giận đến mức đánh gãy chân em, rồi đuổi em ra khỏi nhà. Từ đó về sau thế giới của em chỉ còn có anh ta, học cũng không đi, mỗi ngày ở nhà chờ anh ta trở về. Từng nghĩ đến sẽ cứ như vậy vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, ai ngờ chỉ là hoàng lương nhất mộng.”

Vân Khai nghe rất chăm chú, nắm chặt bàn tay đan vào nhau, cho cậu an ủi, cổ vũ cậu nói tiếp.

“Có một ngày, anh ta nói với em, anh ta muốn kết hôn, cùng kết hôn với một người phụ nữ có trợ giúp cho sự nghiệp của anh ta. Em đương nhiên không thuận theo, hai chúng em bắt đầu cãi nhau, anh ta nói rất nhiều lời nói nặng, em cũng tức đến hồ đồ, uy hiếp anh ta là sẽ chia tay, anh ta cười nhạo em, nói toàn thân em từ trên xuống dưới chỗ hữu dụng nhất chính là khuôn mặt kia, cũng chắc chắn em không dám rời khỏi anh ta, liền ném cho em một số tiền, bảo em rút ngay. Em chết tâm, tựa như người chết sống qua ngày. Anh Ngụy rất áy náy nên giúp em an bài cuộc sống mới, em phẫu thuật lại mặt, nghĩ muốn một lần nữa bắt đầu làm con người mới, sau đó em gặp thiên sứ được Chúa phái tới cứu rỗi em. Tuy rằng vị thiên sứ đó say khướt, nhưng em vẫn yêu.”

Đại Hữu cúi đầu khê hôn lên trán Vân Khai.

“Mục Hạo Thiên thích chính là khuôn mặt của em, cũng không yêu con người này của em, hiện tại liều mạng tìm em cũng là vì tự tôn cao quý của anh ta thôi.”

“... Tôi giống như cũng thế, tôi yêu cảm giác làm tình với cậu.” Vân Khai thì thào tự nói.

“Thật sự là thừa nhận rất lớn nha... Em sớm hay muộn cũng phải nhận được lòng của anh, thiên sứ của em.”

“Dù sao có thể thỏa mãn được anh cũng chỉ có con người tuổi trẻ lực tráng như em thôi.”

Đại Hữu tỏ vẻ kiêu ngạo. Vân Khai ước gì có thể tiêu diệt vẻ tươi cười ghê tởm trên khuôn mặt Đại Hữu, bắt đắc dĩ thân thể không nghe sai bảo, đành phải trở tài võ miệng cực nhanh.

“Cậu đồ dân ma này!”

“Anh a, bình thường là một giáo viên nhân dân mũ áo chỉnh tề, nhưng khi mở hai chân ra liền biến thành dân phụ, tao đến mức làm cho xương cốt người ta đều nhũn. Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới kia đút thể nào cũng ăn không no. Người ta nói tuổi gần ba mươi như lang như hổ, chính là như vậy đi.” Đại Hữu khiêu khích vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn của Vân Khai, ám chỉ của mình lại cứng.

“Cậu...” Vân Khai vừa thẹn vừa giận, bàn tay với ra sau muốn lôi dương vật của Đại Hữu ra, Đại Hữu liền túm lấy tay anh, ác ý chuyển động phân thân đang ở trong cơ thể Vân Khai, thành công mang đến từng đợt dục vọng.

“Đừng nghĩ trốn...”

12. Chương 12: Rời Đi, Trở Về

“Sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn...”

Vân Khai hầu như quên mất sinh nhật của mình, hai tay tiếp nhận lễ vật, đoán thứ ở bên trong.

“Cậu muốn đi đâu?”

Đại Hữu bộ dáng gọn gàng như muốn ra ngoài,

Sinh nhật của mình, vậy mà cậu ta không ở cùng mình sao?

Vân Khai có điểm bất mãn.

“Em đi cho quá khứ một cái kết thúc.”

“... Có thể chứ?”

Vân Khai sợ hãi Đại Hữu sẽ đi không trở về. Đại Hữu nở nụ cười tràn đầy tự tin, điều này làm cho anh an tâm.

Là của anh, đó là của anh. Ai cũng không đoạt đi được.

“Thiên sứ của em, cảm tạ anh đã ban cho em dũng khí.” Trước khi đi Đại Hữu để lại một nụ hôn thật sâu.

“Đúng rồi, em hy vọng hôm nay anh sẽ mặc quà sinh nhật em đưa cho anh.”

Nhìn theo Đại Hữu rời đi, lần đầu tiên Vân Khai cảm thấy bóng dáng của cậu rất cao lớn.

Đây là người đàn ông của tôi a...

Trở về phòng, mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc áo yukata, còn có nội y tình thú đặc chế...

“Con mẹ nó, cái loại này mặc như thế nào chứ! Thật không biết trong óc cậu ta chứa cái gì.” Vân Khai nhìn bộ nội y tình thú không có mấy vải, mặt đỏ tai hồng.

“Hạo Thiên, đã lâu không gặp.”

“Không nghĩ tới em sẽ chủ động hẹn anh.” Mục Hạo Thiên mỉm cười đắc ý, địa điểm gặp là hẻm tự mình

chọn, cửa sổ sát đất, bên ngoài có thể nhìn thấy biển lớn, trên lầu là phòng, chỉ có hai người bọn họ không hề có người quấy rầy. Hần tin tưởng Đại Hữu sẽ vừa lòng.

Hần đánh giá trên dưới Đại Hữu, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên mặt cậu.

“Hữu Hữu, em trở nên khỏe mạnh, cũng cao lớn hơn.”

“Đến kì phát dục, tôi mỗi ngày kiên trì vận động và uống sữa hiệu XX.”

Đại Hữu rất nhiệt tình giúp công ty sữa quảng cáo.

Mục Hạo Thiên nhíu mày: “Yên tâm, mặt của em có thể phẫu thuật lại được, lần sau cũng đừng đùa như vậy nữa.”

“Tôi rấy vừa lòng với khuôn mặt hiện tại, Vân Khai cũng không oán giận.”

“Đừng đùa, mau trở lại. Vì tìm em, anh đã vắng vẻ vợ vài tháng rồi. Sau này, cứ cách hai ngày anh sẽ đi tìm em, thế nào?”

Ngữ khí của Mục Hạo Thiên càng ngày càng không kiên nhẫn, giống như đang giáo huấn đứa trẻ không nghe lời.

“Đường như anh vẫn chưa hiểu được, chúng ta đã kết thúc rồi, khi anh đặt tám chi phiếu kia trước mặt tôi thì đã kết thúc rồi.”

“Em còn đang giận anh phải không?” Mục Hạo Thiên đen mặt, phát hiện sự tình không giống như trong suy nghĩ của mình.

Đại Hữu thản nhiên nói: “Anh đối với tôi, đã không còn có lực ảnh hưởng lớn như vậy nữa.”

Nơi lúc đầu rất đau, vô tình không biết lúc nào đã được Vân Khai chữa khỏi.

Nhanh chóng chấm dứt, Vân Khai còn đang chờ ở nhà. Không biết anh ấy có mặc bộ nội y tình thú kia không... Thật chờ mong nha.

“Gạt người!”

Mục Hạo Thiên then quá thành giận, thô bạo cắn lên môi Đại Hữu, tay trái vỗ về chơi đùa tính khí của Đại Hữu, tay phải tiến vào vạt áo kích thích cảm giác của Đại Hữu.

Đại Hữu cũng không phản kháng, chỉ lạnh lùng nhìn, tầm mắt của hai người giằng co giữa không trung.

Mục Hạo Thiên bại trận, ngừng động tác, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng.

“Nơi này đã không còn vì anh mà cương nữa rồi.” Đại Hữu lãnh khốc trần thuật sự thật.

“Em không sợ anh sẽ gây bất lợi cho hấn?” Ánh mắt ác độc của Mục Hạo Thiên làm người khác không rét mà run.

“Nếu anh muốn vợ của anh biết chuyện trước kia của anh.” Đại Hữu cũng không hề lùi bước.

Hai phần ba tài phú của hấn đều là do vợ của hấn mang đến.

Mục Hạo Thiên ngã về ghế dựa,

Trong nháy mắt, cảm thấy như già đi mười tuổi.

“Tạm biệt.”

“Đã trở lại?” Vân Khai cố tỏ ra bình tĩnh, buông quyển sách trên tay.

Hôm nay anh làm sao cũng không dám đi.

“Yukata thật thích hợp với anh.”

Anh ấy quả nhiên mặc.

Trái tim Đại Hữu đập loạn không nghe lời.

“Bên trong thì sao, có mặc lễ vật của em không?”

Đại Hữu vươn một tay tiến vào vạt áo trước của yukata, một tay vén vạt áo lên, chỉ chốc lát, yukata trên người Vân Khai đã xộc xệch, chỉ còn một cái đai lưng chống đỡ sức nặng của cả bộ áo, nội y tình thú bên trong lộ ra.

Vân Khai bối rối quay đầu, lấy tính tình của anh, bộ nội y tình thú này có đánh chết anh cũng không bao giờ mặc, nhưng hôm nay Đại Hữu cùng Mục Hạo Thiên gặp mặt, không biết có thể trở về hay không, khó bảo toàn hai người củi khô lửa bốc, gương vỡ lại lành. Cho dù trở về, có thể dao động hay không cũng

không biết, cho nên...

Nếu cậu trở về sẽ tiện nghi cậu...

Lúc ấy, Vân Khai cam chịu nghĩ, do dự thật lâu mới mặc bộ nội y tình thú này,

Đại Hữu phát ra tán thưởng, cảnh đẹp a...

Mảnh vải chỉ lớn bằng bàn tay đứa nhỏ căn bản không thể che khuất tính khí của một người đàn ông trưởng thành, một phần ba bảo bối lộ trong không khí, hai đường mảnh thẳng, một đường kéo vào buộc gọn ở bên hông bao quanh hình dạng của bảo bối, một đường đi ngang qua mật cổ, cùng dây nhỏ ở phần eo giao nhau ở một điểm chỗ xương sống, lại từ cái vòng phân ra thành bốn đường mảnh thẳng, giao lẫn nhau, như có như không che khuất hai khóa anh đào ở trước ngực.

Cảnh xuân đẹp vô hạn, Đại Hữu huyết khí bốc lên, đang muốn hóa thân thành sói, nuốt sạch con mồi vào bụng, nhưng lời nói của Vân Khai đã thành công ngăn lại hành động của cậu.

“Cậu chảy máu mũi...”

13. Chương 13:

“Vân Khai!! Xem cái này đi, trúng rồi, trúng rồi.”

Sáng sớm, một con ruồi bọ bay loạn ở bên tai, cũng không nghĩ xem tối hôm qua ai đi thừa nhận dục vọng không giới hạn của cậu ta.

“Ừm...”

Vân Khai lười biếng trả lời, tròng hoạn ái tối hôm qua kia thực sự làm anh mệt đến chết rồi.

“Xổ số lần trước chúng ta mua trúng rồi!”

“À...”

Không để ý tới cậu ta, ngủ là quan trọng nhất.

Nhiều nhất chỉ 10 đồng mà thôi, cũng không phải là chưa trúng bao giờ.

“Có năm trăm vạn đấy...”

“Ừ...”

Vẫn không chút để ý.

Từ từ, năm trăm vạn??

“Gì? Cậu nói cái gì?”

Vân Khai lúc này mới phản ứng. Đại Hữu hưng phấn lặp lại một lần.

“Năm trăm vạn!!!”

“Chúng ta là đại gia trăm vạn nha.”

Hai mắt Vân Khai khê đảo, ngã.

“Số tiền thưởng này nên dùng như thế nào, phải lập kế hoạch ra.”

“Em nghĩ nên đưa cho anh Ngụy giúp chúng ta đầu tư.” Suy tính của Đại Hữu rất chu đáo.

“Cũng tốt, đỡ phải hao tâm tổn trí, trong nhà để nhiều tiền như vậy ngủ cũng không an ổn. Sau đó thì sao, cũng không thể phiền toái người ta cả đời được.”

“Anh không phải rất lo lắng xã hội kỳ thị sao? Chờ em tốt nghiệp, chúng ta lấy tiền đi Hà Lan kết hôn, ở lại đó phát triển sự nghiệp.” Đại Hữu chớp chớp đôi mắt nhỏ, bắt đầu ảo tưởng.

“Quý sứ, suy nghĩ tốt nhỉ, nhìn thấy đám ngoại quốc quý quái kia, tôi đã nghĩ đến tám nước xâm chiếm Trung Hoa.” Vân Khai có tình tiết căm thù ngoại quốc nghiêm trọng.

“Lại nói, ai muốn kết hôn với cậu. Nói không chừng không quá vài năm, tôi sẽ chán.”

“Không được, vậy từ giờ trở đi em phải khắc khổ tôi luyện kỹ thuật, làm cho anh không rời khỏi em được.”

Đại Hữu chồm đến, đè Vân Khai xuống, bắt đầu làm một số chuyện người không nên làm.

Kết thúc.

Mười lăm năm sau, tại một giáo đường tại Hà Lan.

“A... Ừm... Cậu con mẹ nó... Đừng dùng lực mạnh như vậy.” Tiếng thở dốc quen thuộc từ phòng chuẩn bị của cô dâu truyền đến.

“Đừng mạnh mẽ? Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của anh cũng không nói như vậy nha... Nó trách em không đủ cố gắng đấy.”

“A... Hữu... Đừng... Làm quá sức, đợi lát nữa... Ừm... Còn có... Hôn lễ...”

“Em không nhận được... Bộ dáng mặc lễ phục của anh... Đẹp quá.”

“A... Hồn đản, đừng chà xát nơi đó a...”

“... Nâng mông lên một chút...”

“Chủ tịch, khách mời đã đến đủ rồi, hôn lễ có thể bắt đầu không?”

Ngoài cửa bí thư xấu hổ hỏi to cắt ngang nghiệp lớn của đôi uyên ương, Ngụy Nguyên ở bên cạnh cười đến không thở nổi. Mười năm trước, anh giúp Đại Hữu đầu tư lập ra một công ty máy tính, hiện tại kiếm được đầy bồn đầy bát. Mà Đại Hữu cũng bởi vậy mà lọt vào danh sách những người giàu nhất trên thế giới.

Trong phòng yên tĩnh, tiếp theo cửa mở, Đại Hữu thoải mái sáng khoái, xuân phong đắc ý, Vân Khai hai gò má ửng hồng, khóe mắt lưu lại dư vị tình cảm mãnh liệt. Cả người mềm nhũn dựa vào người Đại Hữu.

“Ba mươi phút sau bắt đầu.”

“Cậu con mẹ nó, khắc chế nửa người dưới của cậu một chút đi, tôi đã bốn mươi bốn rồi, không chịu được cậu cả ngày gây sức ép như thế.”

Vân Khai lẩm nhẩm lẩm bẩm oán hận.

“Là thiếu sót của em, mua quy lộc bổ thận hoàn làm quà sinh nhật cho anh thì thế nào?”

“Cậu...”

“Anh cũng đừng so đo, đàn ông ba mươi như lang như hổ, anh thông cảm cho em đi, dù sao động cũng là em, anh chỉ cần nằm hưởng thụ là được rồi.”

“Hồn đản!”

“Đúng rồi, anh Ngụy tặng cái gì cho cậu, sao thần bí như vậy hả.”

“Đêm nay lúc chúng ta động phòng hoa chúc, anh sẽ biết.”

Đại Hữu vẫn bảo trì vẻ thần bí,

Đó chính là thứ tốt a, sinh hoạt đêm nay nhất định làm cho người ta dục tiên dục tử.

“Sẽ không là “tình ái 108 chiêu” linh tinh gì đó chứ...”

Vân Khai rung mình một cái, lễ vật mỗi lần Ngụy Nguyên tặng đều kỳ kỳ quái quái. Ví dụ như lễ Giáng sinh lần trước, Ngụy Nguyên đưa đến “tình ái 108 chiêu” cùng dụng cụ tự an ủi đủ loại kiểu dáng làm quà Giáng sinh, làm những ngày nghỉ sau đó, bản thân mình thiếu chút nữa bị Đại Hữu đùa chết. Đúng rồi, cái bộ nội y tình thú mười lăm năm trước cũng là Ngụy Nguyên mua giúp...

Người không thể nhìn tướng mạo a...

Không biết người yêu của Ngụy Nguyên là người thế nào...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-gia>